

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2021, č. j. CPR-12442-3/ČJ-2021 -930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2021, č. j. CPR-12442-3/ČJ-2021-930310-V244 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 30. 3. 2021, č. j. KRPA-77081-17/ČJ-2021-000022-SV, o správním vyhoštění a době zákazu

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

pobytu v délce tří let dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a byla podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „**ČR**“) do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalovaný nenaplnil požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), pokud se nezabýval pobytovou historií žalobce na území Polské republiky. Ačkoliv je pravdou, že žalobce uvedl, že se o osud žádosti o úpravu pobytu v Polsku příliš nezajímal, resp. je mu známo toliko to, že v roce 2018 byla tato žádost zamítnuta, tak správnímu orgánu sdělil, že proti negativnímu rozhodnutí podal řádný opravný prostředek, který však neví, zdali byl projednán, natož jaká mu z uvedeného plynou práva a povinnosti. Ačkoliv je pravděpodobné, že byl žalobce v této souvislosti procesně neúspěšný, tak má za to, že dokazování ve správním řízení nelze vystavět toliko na pravděpodobnostech a dedukcích, nýbrž je třeba vycházet z řádně zjištěného skutečného stavu věci, který však ve věci žalobce objasněn nebyl, tj. jeho tvrzení nebyla konfrontována s informacemi od polské migrační autority, a tudíž nelze dovodit, zdali mu z uvedeného neplynulo právo pobytu. Právo pobytu na území členského státu je toliko deklaratorně potvrzováno vízovým či pobytovým oprávněním, avšak existuje i bez takového potvrzení, a tudíž skutečnost, že žalobce sám neprezentoval, že by takovýmto oprávněním disponoval, nutně neznamená, že mu předmětné právo nesvědčí, kdy právě tato otázka má zásadní vliv na posouzení toho, zdali (potažmo od kdy) se žalobce dopustil neoprávněného pobytu. Napadené rozhodnutí je tak unáhlené a předčasné.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Skutečnost, že žalobce na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, byla v rámci vedeného řízení prokázána bez důvodných pochybností. V souvislosti s žalobními námitkami žalobce je třeba zdůraznit, že žalobce na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění pobýval nepřetržitě v řádu let, k čemuž by jej neopravňovalo ani případné udělení pobytového oprávnění v Polské republice, kdy ze spisového materiálu je zřejmé, že k neudělení tohoto oprávnění ze strany Polské republiky došlo již v roce 2018, na čemž nic nemůže změnit ani podaný opravný prostředek, o jehož stav se následně žalobce již nezajímal, a nadále pobýval na území České, nikoliv Polské republiky. Podáním žádosti v Polské republice žalobci žádné oprávnění pobývat na území ČR nevzniká, a ten se tak na území ČR zdržoval neoprávněně od chvíle, kdy pozbyl oprávnění k pobytu na základě jednotného schengenského víza uděleného na 10 dní, tzn., od 4. 2. 2018. I v případě, že by existovalo v mezidobí vydané potencionální pobytové oprávnění na území Polské republiky, které však nebylo potvrzeno ani ze

strany Polské republiky cestou Odboru mezinárodních vztahů Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, ani je nedoložil žalobce, na skutečnosti, že žalobce na území ČR ztratil oprávnění k pobytu již dne 3. 2. 2018, by taková informace nic nezměnila, neboť s ohledem na časovou posloupnost by se žalobce, i v případě vydání pobytového oprávnění v Polské republice, na území ČR již v době jeho potencionálního vydání nacházel neoprávněně (k podání opravného prostředku proti zamítnutí jeho žádosti dle informace ze strany Polské republiky došlo dne 14. 11. 2018). Je tak nepochybné, že žalobce nebyl oprávněn k pobytu na území ČR nejméně od 4. 2. 2018, a pokud jej podané žádosti, potažmo opravné prostředky, opravňovaly k pobytu na území Polské republiky, což českým správním orgánům nepřísluší posuzovat, měl taktéž pobývat na jejím území, což neučinil, přičemž na území ČR pobýval nepřetržitě v řádu let.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 5. 2. 2018 do 29. 3. 2021, kdy byl zajištěn, bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie na dobu tři roky, doba k vycestování se stanoví do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
6. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Není pravdou, že by žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci pobytu, neboť usiloval o získání pobytového oprávnění v Polsku, avšak je mu známo, že nebyl v této snaze úspěšný. Správní orgán prvního stupně konstatoval toliko, že žalobce nemá na území Polska upravený pobyt, nezjistil však dataci ukončení správního řízení. Délku vyhoštění tři roky považuje žalobce za nepřiměřenou, neboť z jeho strany šlo o ojedinělou protiprávnost, které se zde dopustil, doznal se a vyjádřil lítost, projevil též zájem dobrovolně vycestovat.
7. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení
vedeného správním orgánem I. stupně, původní výrok rozhodnutí: *„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“* nahradil výrokem: *„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“*
Ve zbylé části žalovaný prvostupňové rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.
8. Z předloženého spisového materiálu bylo odvolacím orgánem zjištěno, že účastník řízení byl dne 29. 3. 2021 v P. kontrolován hlídkou v rámci pobytové kontroly. Na výzvu k prokázání totožnosti předložil platný cestovní pas Republiky Uzbekistán, v němž měl vyznačeno jednotné schengenské vízum typu C vydané Maďarskou republikou,
počet vstupů: 1, délka pobytu: 10 dní, platné od 25. 1. 2018 do 18. 2. 2018, s datem vstupu do Schengenského prostoru dne 25. 1. 2018 v Maďarské republice. Je zřejmé, že na základě uděleného víza byl účastník řízení oprávněn na území Schengenského

prostoru ode dne jeho vstupu pobývat nejdéle do 3. 2. 2018. Žádné jiné povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR, účastník řízení nepředložil, a žádné takové oprávnění nebylo zjištěno ani provedenou lustrací v dostupných informačních systémech Policie ČR.

9. Skutečnost, že účastník řízení se snažil získat pobytové oprávnění v Polské republice, je v daném případě a s ohledem na okolnosti případu zcela irelevantní. Z informací zjištěných v průběhu řízení je patrné, že tato žádost byla zamítnuta již nejméně v roce 2018, proti nemuž podal účastník řízení odvolání, a nadále se o stav řízení již nezajímal, nadto téměř po celou rozhodnou dobu pobýval účastník řízení na území ČR, nikoli Polské republiky, přičemž žádné kroky k legalizaci pobytu na našem území, ani k vycestování, neučinil, přestože evidentně měl v úmyslu na území ČR dlouhodobě setrvávat (i tak učinil). Účastník řízení na území ČR přicestoval na krátkodobé vízum udělené Maďarskou republikou, které jej opravňovalo na území Schengenského prostoru pobývat maximálně 10 dní, přičemž doba jeho neoprávněného pobytu čítá přibližně 3 roky. Poměřením celkové délky možného pobytu účastníka řízení na území Schengenského prostoru (10 dnů) a délky jeho neoprávněného pobytu (přibližně 3 roky) byl odvolací orgán nucen konstatovat, že opatření formou správního vyhoštění v délce, v jaké byla stanovena, tedy za polovinou hranice zákonného rozpětí, je za dané situace s ohledem na okolnosti případu zcela adekvátní, a nikoli nepřiměřeně přísné. Účastník řízení musí nést následky svého protiprávního jednání, nikoli spoléhat, že mu takové jednání bude bez následků tolerováno. Povinností každého cizince, který se na území ČR zdržuje, je dodržovat s tím spojené právní předpisy, a pokud se dopustí protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, které představuje preventivní opatření na úseku pobytu cizinců a svým obsahem vyjadřuje zájem státu na tom, aby se na jeho území daný cizinec nezdržoval. Bez významu v případě účastníka řízení není skutečnost, že tento v rozporu s § 93 zákona o pobytu cizinců neohlásil místo svého pobytu na území ČR, což rovněž demonstruje a dokládá jeho postoj k dodržování právních předpisů hostitelské země, rovněž tak skutečnost, že ze spisového materiálu je evidentní, že na území ČR vykonával výdělečnou činnost, k níž však s ohledem na neexistující pobytový status nebyl rovněž oprávněn. V uvedených ohledech tak neobstojí ani námitka účastníka řízení stran tvrzeného ojedinělého porušení právních předpisů. Nelze rovněž nezmínit, že k odhalení jeho neoprávněného pobytu došlo až vlastní činností Policie ČR. Ve světle veškerých zjištěných skutečností tak fakt, že následně vypověděl pravdu o svém pobytu, již nelze vnímat jako ospravedlnění jeho předchozího protiprávního jednání. Nutno rovněž podotknout, že správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je možné uložit až v délce 5 let, přičemž v případě účastníka řízení se jedná o dlouhodobý neoprávněný pobyt, zejména pak v poměru s délkou oprávněného pobytu na krátkodobé vízum (10 dní), takové jednání vykazuje vysokou míru společenské škodlivosti. Správní orgán I. stupně při stanovení délky správního vyhoštění přihlédl ke snaze účastníka řízení o spolupráci během vedeného řízení. Vyjma výše uvedeného odvolací orgán dodal, že účastník řízení na území Schengenského prostoru na základě uděleného víza přicestoval dne 25. 1. 2018 přes Maďarskou republiku, přičemž za cílový stát v podané žádosti označil právě Maďarskou republiku. Evidentně však měl v úmyslu cestu do ČR (z jejíhož území již následně nevycestoval), ale i přesto požádal o vydání schengenského víza Maďarskou republiku. Odvolací orgán tak dospěl k závěru, že v případě účastníka řízení došlo ke

zneužití uděleného víza, neboť pokud bylo záměrem účastníka řízení pobývat zejména v ČR, měl současně požádat o takové vízum, u kterého by plnil účel svého pobytu. Účastník řízení svým jednáním zneužil krátkodobého víza vydaného jiným členským státem k cestě na území ČR, kde setrval i poté, co uplynula desetidenní doba, po kterou byl oprávněn na toto vízum na území Schengenského prostoru pobývat, a to po dobu několika let. Odvolací orgán považoval jednání účastníka řízení s ohledem na veškeré zjištěné skutečnosti za jednání zcela odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v délce, v jaké byla stanovena.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
13. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
14. Je tedy zřejmé, že v případě, kdy správní orgán ukládá povinnost, je vedle náležitého zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení, byť samozřejmě platí, že jejich rozsah vždy odpovídá míře informací, které účastník řízení k věci sdělí a které mohou být vodítkem pro další zjišťování správního orgánu.
15. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval pobytovou historií žalobce. Žalobci je toliko známo, že jeho žádost v Polské republice byla zamítnuta, avšak podal opravný prostředek. Tvrzení žalobce nebyla konfrontována s informacemi od polské migrační autority, nelze tudíž dovodit, zdali žalobci z uvedeného neplyne právo pobytu.
16. Správní orgány vycházely při zjišťování skutkového stavu z protokolu o výsledku účastníka ze dne 30. 3. 2021, kde žalobce uvedl, že naposledy přicestoval do Schengenského prostoru dne 25. 1. 2018 z Maďarska, od té doby je zde, s výjimkou

návštěvy v Polsku. Do ČR přicestoval na základě krátkodobého víza. V Polsku požádal o pobyt, ale netuší, v jakém stadiu je řízení, jiné pobytové oprávnění nemá. Informace od žalobce byly ověřovány Policií ČR cestou Společného centra policejní a celní spolupráce, bylo zjištěno, že žalobce podal dne 14. 11. 2018 u Wojewody mazowieckiego odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dočasnému pobytu v Polské republice, od roku 2017 nepřekročil hranice Polské republiky. Více se k osobě žalobce nepodařilo zjistit. Z podrobné lustrace v dostupných informačních systémech Policie ČR nebylo zjištěno, že by žalobce měl upravený nějaký druh pobytu.

17. Soud shledal, že námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu nelze přisvědčit. Správní orgán správně nenechal bez povšimnutí tvrzení žalobce, že žádal v Polsku o pobyt, i když sám žalobce při výslechu dne 30. 3. 2021 uvedl, že žádné platné pobytové oprávnění v některé ze zemí Evropské unie nebo Schengenu nemá. K doplňujícímu dotazu správního orgánu odpověděl, že netuší, v jakém stadiu je žádost o pobyt v Polské republice. Prvostupňový správní orgán vyžádal v tomto směru informace od Společného centra, z této odpovědi nevyplývalo, že by žalobce byl v Polsku se svou žádostí úspěšný. Obdobně v doplnění odvolání ze dne 9. 4. 2021 žalobce uvádí, že je mu známo, že ve snaze získat pobytové oprávnění v Polsku úspěšný nebyl, namítal toliko nezjištění datace ukončení správního řízení v Polsku. Konečně existence jakéhokoli druhu pobytu nebyla zjištěna ani z podrobné lustrace v dostupných informačních systémech Policie ČR. Z těchto okolností podle názoru soudu lze shledat s dostatečnou jistotou, že žalobci žádné pobytové oprávnění v Polské republice, které by jej opravňovalo též k pobytu v ČR, nevzniklo. Pokud se žalobce nezajímal o odvolání, které podal dne 14. 11. 2018 proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k dočasnému pobytu v Polské republice, nemůže to být bráno v jeho prospěch. K tomuto závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud, jak plyne z rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: *„Za situace, kdy se stěžovatel navzdory své pobytové historii o výsledek řízení nezajímal, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5 2019 č. j. 3 Azs 154/2018 - 25 a ze dne 16. 5 2017 č. j. 5 Azs 80/2017 - 27).“*
18. Žalobce pak ani v žalobě netvrdí konkrétní skutečnosti, které by skutkový závěr žalovaného o neoprávněnosti pobytu žalobce na území ČR vyvracely či zpochybňovaly. K pobytové historii žalobce soud dodává, že pokud dlouhodobě pobýval v ČR, měl primárně zde také řešit své oprávnění k pobytu (s výjimkami, které stanoví zákon o pobytu cizinců). Závěr žalovaného, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu v období nejméně od 4. 2. 2018 do 29. 3. 2021 lze považovat za správný, mající oporu ve spise. Pro úplnost soud konstatuje, že přesné datum rozhodnutí polských úřadů o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení dočasného pobytu v Polské republice soud ve shodě s žalovaným nepovažuje za podstatné, neboť z tohoto podaného odvolání v Polské republice nelze dovozovat legálnost pobytu v ČR.
19. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.